

UNA ÈTICA COMUNA

Com que ja fa anys que els representants dels Estats a la ONU van arribar a un consens en la declaració de força drets humans, no veiem quin problema hi hauria ara que consensuessin una ètica comuna mundial, independentment de la religió que hom professi. Però per això cal arribar a un consens de quins són els principals valors comuns a tota la humanitat. Avui, en les nostres societats occidentals es valora sobre tot el treball, l'eficàcia, la productivitat. Però necessitem també l'amistat, el lleure, la contemplació i alliberar-nos de l'esclavatge de la tècnica, que si per una part ens ajuda i molt, per altra absorbeix el temps que podríem dedicar a la reflexió, la pregària, el gaudi del silenci gratuït... que ens humanitza. Per això cal gaudir del diumenge. L'Església, que al segle XIX afavorí el descans dominical en front del capitalisme naixent i de la indústria esclavitzadora –tot i que en realitat era per facilitar l'assistència a la missa dominical– avui dia, en un ambient secularitzat, no pot fer res davant l'absorció dels diumenges i festes en benefici del comerç i del consum. Però els sers humans seguim tenint necessitat d'estar amb els amics i la família i de celebrar els sants de la nostra onomàstica, tot i que ara han estat substituïts per altres celebracions laiques, com el dia de la natura, el dia de les víctimes de l'holocaust, el dia de la poesia, etc.

No hem d'oblidar tampoc, per molt que alguns ecologistes hi vagin en contra, el manament bíblic de dominar la terra, però no d'una manera salvatge i respectant sempre la jerarquia de les coses, com ara que el ser humà és més respectable que un arbre o que un animal. I també més feble. Per això cerquem la manera de sortir dels nostres mals i cercar una ètica comuna per viure en pau. I com que som apassionats, no ens hem de deixar arrossegar per les nostres tendències, perquè el cor et diu el que t'agradaria, i el cap, el que et convé. I quan sorgeix el conflicte entre les normes morals establertes per la religió i la pròpia consciència, hem de recordar que la consciència és el nostre tribunal suprem, només sotmès a Déu. Però perquè com diu sant Pau, no sempre estem segurs de fer el bé, per això també podem rectificar, demanar perdó i convertir-nos. Potser en alguns temes, com ara l'eutanàsia, l'avortament, el suïcidi assistit, la degradació del medi ambient, etc., és difícil d'arribar a una bona entesa, però hi ha moltes altres coses importants sobre les quals no costaria massa arribar a un consens comú mundial, perquè en la moral, sempre hi ha un fonament comú que ens connecta amb la nostra humanitat, amb tal que els mitjans que emprem no matin la democràcia ni la llibertat.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL SOL, CALOR, VENT I FOC

Aquest passat cap de setmana Sant Feliu i la comarca va registrar dos fets que representaren la cara i creu per les seves circumstàncies positives i negatives.

El primer va ser la gran presència de visitants que amb motiu del bon temps i l'ambient de calor que es varen registrar, va motivar que la platja s'omplís de gent a prendre el sol i els més agorats es decidissin a prendre el primer bany de la temporada. Per altra banda les terrasses dels bars i restaurants oferiren un bon aspecte pel que fa a ocupació. Si aquestes circumstàncies han estat el preludi o la mostra del que pot succeir la propera Setmana Santa o també el del proper estiu, les perspectives serien molt positives de cara a tenir una bona temporada. Està comprovat que la ciutadania intenta viure al dia i en general quan fa bon temps ho aprofita per viatjar o sortir de casa, deixant de banda encara que sigui per unes hores les possibles preocupacions o problemes que pugui tenir.

Per altra part i per complementar les ofertes naturals de què disposa Sant Feliu, s'organitzen unes campanyes gastronòmiques que, a part de fer més atractiu el reclam de la ciutat, tenen com a finalitat donar plaer al paladar. Després del Carnaval Gastronòmic Ganxó i de la campanya de la cuina de l'oriç, el proper dia 29, època ja de Quaresma, s'entrarà a la del Bacallà i el Peixopalo, allargant-se fins al diumenge de Rams 13 d'abril. Posteriorment els dies 18, 19 i 20 d'abril de la Setmana Santa hi haurà el Mercat del Brunyol.

El segon fet o la creu, fou l'incendi que es va declarar el passat diumenge al migdia al massís de les Gavarres, afectant els municipis de Forallac, Vall-llobrega, Calonge i Palamós. Degut al fort vent, temperatura alta, sequedat del terreny i sembla a causa d'una negligència, el foc va agafar unes grans proporcions essent necessaris els treballs d'un gran nombre de dotacions de bombers amb mitjans aeris com de terra i també amb la intervenció de diverses forces i cossos per combatre'l. En total es cremaren, segons les informacions, 359 hectàrees. Si en el seu dia fou la comarca de l'Alt Empordà la que va patir els efectes del gran incendi i també altres zones del territori, en aquesta ocasió ha estat el Baix Empordà la que ha patit els efectes de les flames, afectant moltes masies i cases rurals amb els seus propietaris i veïns, representant tot plegat la nota negativa de la jornada.

NIQUETARS GUIXOLÈNS

EMIGRANT DELS ANYS
CINQUANTA.

EMIGRANT DE L'ANY
2014.

INTRAHISTÒRICS

L'any 1885 un jove impressor torna a casa després d'un tenaç aprenentatge de l'ofici a Barcelona. A la capital havia assistit amb ulls meravellats al desenvolupament d'un art nou que desafiava la rigidesa arquitectònica convencional. La natura havia irromput en l'edificació urbana dotant-la de columnes arbòries, nervis i arcs decoratius, formes corbes, dissimetries, motius vegetals, jocs de llum. Els grans burgesos ansiosos de distingir-se, encara que en el fons entenguessin poc o gens aquest nou art, competien perquè la seva fos la casa més *modernista*, una casa que ja no era un espai on viure sense més, sinó on conviure amb una estètica enlluernant.

Aquest jove, l'Octavi Viader i Margarit, s'instal·la doncs a Sant Feliu, una ciutat de 9.000 habitants que té com a motor econòmic la indústria del suro. No li falta treball: impresos comercials, targetes de visita, calendaris... Treballs prosaics que no satisfan les seves inquietuds, perquè ell ha concebut el somni d'imprimir un llibre que provoqui per la seva bellesa l'admiraçió de tothom. Al seu taller, entre 1903 i 1906, culmina una edició singular del *Quixot* de Cervantes: una obra en delicades pàgines de suro, amb una coberta dissenyada per l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner i una tipografia neogòtica inventada per l'Eudald Canibell, protegida per un estoig folrat de pell. Una arquitectura artística per albergar l'art narratiu més sublim: un llibre que no és només llegible, ni tan sols principalment llegible, sinó apreciable per tots els sentits: la vista, l'olfacte, el tacte, fins i tot l'oïda sensible al fràgil fullejo dels folis de suro.

Per què el *Quixot*? En la decisió va pesar sens dubte la celebració del tercer centenari de l'obra cervantina. Però potser va obrar també un ressort més íntim, ja que aquest Alonso Quijano que renuncia a la comoditat d'una vida quietista en un racó de La Manxa per esdevenir un cavaller erràtic i benefactor; aquest esperit lliure a contracorrent de la immobiliària societat del XVII; aquest destarotat que pretén viure una existència més plena encara que les seves bogeries requereixin d'un públic que l'humilia; aquest orat que defensa el seu *voler ser* Don Quixot malgrat l'opinió dels qui anhel·len reduir-lo al seu trist paper sedentari, constituïa una imatge propera a la sensibilitat modernista. També ells, els modernistes, vivien el seu somni com una contradicció: haver de posar el seu art, antimaterialista i subjectiu, al servei de la burgesia per sobreviure i seguir creant. Dels qui no els entenen i que, sovint, els menyspreaven.

L'Octavi Viader va morir el 1938, en plena Guerra Civil. Aquest any es compleixen 75 des de la fi del conflicte, però també és el 150 aniversari del naixement de l'Octavi, el 1864, i sens dubte mereix molt més que figurar en aquesta columna. El seu llegat, el seu entorn, el Sant Feliu de Vinyas, Vergès, "Gaziel", Garreta, Agulló, Guitart i Lostaló... reclamen un reconeixement més gran. Potser és aquest un bon moment, i que la remembrança de l'art i la vida s'imposin al recordatori de la violència.

JULIO FALCES BORJA

www.setmanariancora.cat – facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores – Tel. i fax: 972 328 366 – Adreça postal: Apartat 99 – 17220 Sant Feliu de Guixols – Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat –

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACPC
ASSOCIACIÓ
CATALANA
DE LA PREMSA
COMERCIAL

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència